

UITREIKING VAN ONDERSCHIEDINGEN

AAN DE LAUREATEN VAN DE

OP 27 april 1960, hebben de spoor mannen, tijdens een hoogstaande nationale manifestatie, de uitslagen gevierd van de laureaten van de veiligheidswedstrijd 1959, uitslagen die, eens te meer, opzienbarend zijn.

VEILIGHEIDS- WEDSTRIJD

1959

In afwezigheid van de heer Directeur-Generaal, die H.K.H. de Groothertogin van Luxemburg was gaan verwelkomen, werd de vergadering voorgezeten door de heer E. Derijckere, Directeur E.S. omringd door de afgevaardigde van de Minister van Verkeerswezen, door de beheerders-afgevaardigden van het personeel en door de leden van het Directiecomité van de Maatschappij.

In de grote zaal van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg te Brussel zaten, broederlijk naast elkaar, de afgevaardigden van de erkende organisaties bij de Nationale Paritaire Commissie en bij het Nationaal Comité der Sociale Werken, de leden van de Gewestelijke Paritaire Commissies en de afvaardigingen van de werkzetels die zich, in 1959, in de veiligheidscampagne onderscheiden hebben.

Het muzikaal gedeelte van het programma werd verzorgd door het Nationaal Orkest van de Spoor mannen, onder leiding van M. G. Wellens, met medewerking van de HH. Herbiet, bariton, en Vermeersch, baszanger.

Tijdens de academische zitting, stelde M. Derijckere de HH. Paul Horion, professor aan de Universiteit te Luik, en Urbaan Deprez, docent aan de Universiteit te Gent, voor die, door de zeer verheven gedachten van hun toespraken een levendige belangstelling verwekten bij de toehoorders en langdurig toegejuicht werden.

Spreekbeurt door dhr. HORION

Professor aan de Universiteit van Luik

Na de volharding in de organisatie van de veiligheids-campagnes bij de N.M.B.S. en de schitterende resultaten behaald door de spoormannen te hebben onderstreept, doet de h. Horion, specialist in de wetgeving op de voorkoming en het herstel van de schade die voortvloeit uit de arbeidsongevallen, geestig opmerken dat, al is het hem een genoegen te spreken tot de arbeiders van het spoor, het voor een rechtsgeleerde eerder de gewoonte is zich bezig te houden met zaken die niet goed gaan dan met zaken die wel goed gaan, wat hier het geval is.

Maar, als mens die tot mensen spreekt, stelt hij zich ten doel algemene principes uiteen te zetten waaraan het altijd goed is te herinneren, en aldus te doen uitschijnen dat de geldende wetgevingen gebaseerd zijn op de stevigste en de meest eerbiedwaardige morele ideeën.

De democratie en de individuele verantwoordelijkheid

« In een tijd, waarin de evolutie der zeden, en in sommige gevallen, de evolutie van het recht, naar de economische democratie overhellen, zegt hij, is het hoogst nodig dat wij de morele basissen van de rechtsregelen, die op het stuk van de ongevallen van toepassing zijn, duidelijk uiteenzetten, dat wij de nadruk leggen op het essentieel gebod van ieders individuele verantwoordelijkheid. De economische democratie bestaat er namelijk in de arbeiders te doen deelnemen aan het bestuur van de ondernemingen die hun bestaan verzekeren, of op zijn minst aan de organisatie der ondernemingen op het gebied dat hen rechtstreeks aanbelangt. Elke arbeider neemt deel aan het treffen van beslissingen door bemiddeling van de mandatarissen die hij kiest. »

In dit verband doet M. Horion opmerken dat, lang vóór de ondernemingsraden en de comité's voor veiligheid en hygiëne in de private industrie bestonden, de N.M.B.S. aan economische democratie deed, dank zij de nationale en regionale paritaire commissies, waaraan haar comité's voor veiligheid en hygiëne zich kwamen toevoegen.

« Deze instellingen, zegt hij, zouden nutteloos zijn, en niet de minste vooruitgang aanbrenge, indien zij niet tot doel en voor gevolg hadden, de zin voor de individuele verantwoordelijkheid op te wekken en uit te breiden. Hun oprichting, hun uitvoering, hun werking beantwoorden aan een opvoedkundig doel: elk lid van een onderneming doen beseffen dat het werkelijk en wel bewust zijn aandeel moet nemen in het gemeenschappelijk doel, dat zijn persoonlijke inspanning bijdraagt tot de goede werking van de onderneming, tot de verworvenheid van de rechten en verzuchtingen van iedereen, tot het ontluiken van de persoonlijkheid van al zijn gezellen. Indien aan ieder en aan allen nieuwe rechten werden toegekend, heeft iedereen, logischerwijs, ook ruimere verantwoordelijkheden te dragen die duidelijk doordringen tot meer verrijnde gewetens. »

Verantwoordelijkheid van de ondernemingen en van de leiders

M. Horion onderzoekt vooreerst de verantwoordelijkheid van de ondernemingen en van hun leiders.

« De wet van 24 december 1903, die in de loop van een halve eeuw voortdurend verbeterd werd, kent aan de slachtoffers en aan hun rechthebbenden wezenlijke herstelvergoedingen toe. De N.M.B.S. past de regelen betreffende deze herstelvergoedingen toe en heeft aanvullende instellingen in het leven geroepen.

» Bij ongevallen zonder dodelijke afloop, zijn deze vergoedingen nagenoeg gelijk aan het totaal loonverlies. Op dit ge-

bied, staat België aan de spits van de vooruitgang. De vergoedingen zijn verschuldigd zelfs wanneer er geen enkele fout begaan werd en zelfs indien het slachtoffer een fout, zelfs een zware, beging.

» Dit regime van het beroepsrisico van de werkgevers is gesteund op morele ideeën die thans door de grote meerderheid der burgers aanvaard worden: door een onderneming op te richten doet de werkgever het risico ontstaan; door loontrekkenden onder zijn gezag en onder zijn toezicht tewerk te stellen, organiseert hij de modaliteiten van het risico; het ongeval is het gevolg van het risico dat hij deed ontstaan en waarvan hij de mogelijkheden geregeld heeft; hij moet derhalve de last van de herstelvergoedingen dragen.

» De slachtoffers (en hun rechthebbenden) hebben recht op vergoedingen, toelagen en renten zelfs indien zij onvoorzichtigheden hebben begaan. Dat is noodzakelijk. Zij die in het gevaar leven, zij die aan het gevaar gewend zijn opdat de Maatschappij zou leven en voorspoedig zijn, hebben recht op herstel door het beroeps karakter zelf van het ongeval.

» De wet van 10 juni 1952 is thans de basis van elke reglementering tot voorkoming van de ongevallen. Zij heeft betrekking op de veiligheid en de hygiëne van het werk en van de werkplaatsen. Het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming beschrijft omstandig de te treffen maatregelen, de te nemen of te doen nemen voorzorgen, de onvoorzichtigheden die inzonderheid verboden zijn. Het maakt jacht op de vaakst vastgestelde roekeloosheden. De leiders van de ondernemingen en de leden van het personeel, die zij voor dat doel hebben aangesteld, zijn strafrechtelijk verantwoordelijk in geval van inbreuk. Alleen reeds het materieel feit van de overtreding van het ene of het andere reglementsvoorschrift brengt correctionele straffen met zich mee, zelfs indien er geen enkel ongeval uit voortgesproten is. En dit is maar billijk ook, want de ongevallen moeten voorkomen worden. Er moet dus ingegrepen en eventueel gestraft worden vóór de schade gebeurd is, maar de sancties ingevoerd om het leven en de fysieke gaafheid van de loontrekkenden te beschermen, mogen enkel toegepast worden op diegenen die een verantwoordelijkheid dragen in de organisatie en de regeling van het werk. »

De verantwoordelijkheden van elkeen

M. Horion herinnert tenslotte aan de verantwoordelijkheden van elkeen.

« Laten wij ons nu verheffen, zo zegt hij, boven de details van het sociaal recht. Er zijn vaste principes die gevestigd zijn op onbetwiste, morele imperatieven. Zij staan in het strafwetboek, zij worden algemeen toegepast en scheppen noch dienstbaarheid, noch bijzonder voorrecht voor een categorie van burgers.

» Elke onvoorzichtigheid, elk gebrek aan voorzorgen, elke

fout, elke lichtzinnigheid, zelfs de meest onbeduidende, is strafbaar met gevangenschap en boete zodra de dood of slagen en verwondingen aan derden eruit voortvloeien. Dit is het principe. De eerbied verschuldigd aan het menselijk leven eist dat de lichtste fouten gestraft worden; de artikelen 418 tot 420 van het strafwetboek gaan niet uit van een recente ideologie waarvan de morele grondslagen nog voor betwisting vatbaar zijn. Hun principe keert terug tot de vroegste en de meest eerbiedwekkende oorsprong van de Westerse beschaving: eerbied verschuldigd aan het menselijk leven, individuele verantwoordelijkheid, bestraffing van hen die een fout begingen. Dat zijn de vaste feiten waarop zij gegrondvest zijn.

» Bij de aanvang van het hedendaagse tijdperk heeft het strafwetboek van 1810 ze bevestigd. Het strafte degenen die de dood of letsels veroorzaakten door onhandigheid, onvoorzichtigheid, onoplettendheid, nalatigheid of niet inachtneming van de reglementen.

» In het midden van de XIXe eeuw, werden deze beschikkingen uitgebreid. Het strafwetboek van 1867 gebruikt ruimere termen; het straft al degenen die het kwaad veroorzaakt hebben door gebrek aan bedachtzaamheid en voorzorgsmaatregelen, en de uiteenzetting van de beweeggronden tot deze wet leert ons dat voortaan niet alleen de categorieën van fouten opgesomd in het Wetboek van 1810 zullen gestraft worden, maar, bovendien, de onbedachtzaamheid, de zorgeloosheid, de luiheid, de baldadigheid, de roekeloosheid. Dit is het doel van de nieuwe vervolgbaarstelling.»

Vijf opmerkingen met een concrete draagwijdte

M. Horion geeft vervolgens enkele bijkomende opmerkingen waardoor de draagwijdte van deze principes concreter kan vastgesteld worden.

» 1° De lichtste fout is strafbaar zodra een nadeel aan personen eruit voortvloeit.

» 2° Op zulkdanige gebieden als deze van de veiligheid op het werk of de veiligheid op de weg geven reglementen een omstandige bepaling van de in acht te nemen regels; maar

er moet geenszins een overtreding van een reglementaire beschikking geweest zijn opdat een gebrek aan bedachtzaamheid of voorzorgsmaatregelen strafbaar zou zijn. De reglementen hebben geen andere draagwijdte dan de meest voorkomende fouten te catalogeren om de aandacht van de belanghebbende erop te vestigen, maar er kunnen er andere zijn en zij rechvaardigen een veroordeling.

» 3° Men is strafbaar omdat men verzuimd heeft te handelen wanneer men de wettelijke of contractuele plicht had dit te doen.

» 4° Men moet niet alleen instaan voor zijn persoonlijk materiele daad, maar ook voor het niet uitoefenen of het slecht gebruik van zijn gezag over anderen. De patroon die zijn ondergeschikten onvoldoende bewaakt of hen de nodig bevelen niet geeft is verantwoordelijk indien, ingevolge het gebrek aan toezicht of het gebrek aan onderrichtingen, zij werklieden de dood of de verwonding van een werkmakke of een derde veroorzaakt hebben.

» 5° Een persoon die zich, krachtens een arbeidscontract of een bediendencontract, onder het gezag of de leiding van een chef bevindt, is, op strafrechtelijk gebied nooit gedekt door het bevel van deze laatste. Indien hij, ingevolge dit bevel een gevaarlijke handeling uitvoert, is hij verantwoordelijk voor het vergriep dat hij persoonlijk begaat. De chef die het bevel gegeven heeft en de ondergeschikte die het uitgevoerd heeft zijn beiden strafbaar. De veroordeling van de chef pleit de ondergeschikte niet vrij.

» Fundamentele en traditionele principes rechtvaardigen de waakzaamheid van de rechters. Voor zover dit verenigbaar is met een gezond begrip van de menselijke drijfveren, beantwoordt hun gestrengheid aan een onweerstaanbaar sociaal imperatief.»

De onvoorzichtigheid is strijdig met de morele wet

» Bij het lezen van het verslag van de Dienst voor de Voorkoming van de Ongevallen, heeft M. Horion vastgesteld dat de meeste ongevallen te wijten zijn aan de onvoorzichtigheid zelf van het slachtoffer. Hij voegt er dan ook deze gepaste

beschouwingen aan toe : « Zelfs indien de roekeloosheid, de zorgeloosheid en de gewoonte slechts de dood of de gebrekkigheid veroorzaken van hen die er zich plichtig aan maken, zijn zij toch strijdig met de morele wet.

• Vooreerst omvat elke onvoorzichtigheid altijd een risico voor derden. Indien een arbeider van een ladder valt waarvan hij wist dat ze in slechte staat was, loopt hij gevaar een werkmaker, die zich in de nabijheid bevindt, te verwonden of te doden. Vervolgens, moet ieder van ons denken aan de zending, de rol die hij moet vervullen, aan het nut dat hij voor elkeen vertegenwoordigt en waaraan hij, door zijn fout, niet voortijdig een einde mag stellen. Ieder van ons moet denken aan zijn naastbestaanden, aan de echtgenote, aan de kinderen, wie de dood of de gebrekkigheid een onberekenbare materiele en morele schade zou berokkenen, aan de last die de aan een invalide te verlenen zorgen meeslepen, aan de onherstelbare schade die kinderen, zonder morele steun en leiding, ondergaan. De voorzichtigheid, de oplettendheid, de bedachtzaamheid hangen dan ook af van de elementaire en onbetwiste morele orde. »

Deze moraal is ook gebiedend op de weg naar het werk

M. Horion stipt zeer terecht aan dat de opmerkingen die hij juist maakte, gans bijzonder gelden voor de ongevallen op de weg van het werk en hij stelt deze ongetwijfeld zeer

gepaste vraag : « Allen die, zonder absolute noodzakelijkheid, zich bedienen van gemotoriseerde voertuigen met twee wielen welke, en dit is een feit, zo grote risico's bieden, hebben zij wel aan al hun plichten gedacht? »

Felicities voor hen die de weg naar een betere maatschappij openen

Na deze meesterlijke uiteenzetting, eindigt M. Horion met deze peroratie : « Maar wij zijn hier om ons te verheugen over de ongevallen die niet gebeuren dank zij de herhaalde initiatieven van de N.M.B.S. en de volhardende waakzaamheid van de beste onder de bedienden.

• Felicitaties voor allen die van de voorkoming een opvoedingswerk maken, voor de baanbrekers, voor de organisatoren van de veiligheidscampagnes ! Felicitaties voor de voortdurende inspanningen van allen die begrepen hebben !

• De zelfcontrole vergt een bestendige morele inspanning. Zij die zich kunnen beheersen, die zich kunnen bedwingen in het spoor van de voorzichtigheid bewijzen een lofwaardige dienst aan allen en dragen bij tot de vooruitgang. Zij openen de weg naar een betere maatschappij.

• Aan al de laureaten, hartelijke felicitaties en oprechte dank ! »

Spreekbeurt door dhr. DEPREZ Docent aan de Universiteit van Gent

Na eraan herinnerd te hebben dat de sociale wetgeving een van de jongste takken van ons positief recht is, aangezien de oudste van haar wetten eerst sinds een driekwart eeuw in werking gesteld werden, verklaart M. Urbaan Deprez, Inspecteur-Generaal bij de Administratie van de Arbeidsbetrekkingen en Reglementering aan het Ministerie van Arbeid, en specialist in sociale aangelegenheden, dat deze wetgeving, over het algemeen, zeer hybried schijnt, dat er geen algemeen geldende principes aan haar basis liggen en, tenslotte, dat ze zodanig snel evolueert dat praktisch nog maar alleen degenen die de wijzigingen dagelijks volgen ze kunnen bijhouden.

De arbeiders verwierven het recht op sociale zekerheid

• Er dient nochtans aangestipt, zegt hij, dat de ontwikkeling van die sociale wetgeving bestendig door dezelfde motor gedreven wordt en wel door de wil van de arbeiders om zich een beter levenslot te verwerven en zich te bevrijden van de vrees voor de dag van morgen waarin al degenen zich bevinden die door hun arbeid alleen in hun bestaan moeten voorzien. Deze drang van de arbeidende klasse om zich te bevrijden van de nood, deze drang naar bestaanszekerheid dus, is, in laatste analyse, niets anders dan de voortzetting van de strijd welke de arbeiders jarenlang gevoerd hebben op het burgerlijke en politieke vlak om tot de vrijheid te komen.

• Het is de zucht naar de bevrijding op het economische vlak die hun moet in staat stellen om al de remmen uit de weg te ruimen die de ontwikkeling van hun volledige persoonlijkheid op dit gebied nog belemmeren. Het recht op deze bevrijding wordt thans praktisch door niemand meer betwist en er wordt algemeen aangenomen dat de collectiviteit maatregelen dient te treffen ten einde elk lid van de gemeenschap in de mogelijkheid te stellen om, in elke omstandigheid van het leven, in zijn eigen behoeften en in die van degenen die te zijnen laste zijn, te voorzien. Met andere woorden, het recht op sociale zekerheid is verworven. »

Ook de fysische integriteit dient gewaarborgd

M. Deprez stipt verder aan dat het begrip sociale zekerheid niet alleen omvat het herstellen van de schade veroorzaakt door een arbeidsongeval, maar tevens en in de eerste plaats het waarborgen, in elk

geval, van de fysische integriteit van de arbeider. Men moet niet alleen de ongevallen herstellen, maar ze tevens voorkomen.

• Het begrip sociale zekerheid dekt, in de gedachten van velen, zo vervolgt hij, enkel en, ik zou zelfs zeggen, veelal uitsluitend, de toekenning van toelagen wanneer de arbeider ten gevolge van de normale bestaansrisico's zijn inkomen verliest, alsook het lenigen van de kinderlast. In de huidige stand van onze Belgische wetgeving valt het begrip sociale zekerheid trouwens samen met het begrip sociale verzekering tegen werkloosheid, tegen arbeidsongeschiktheid, tegen ouderdom en tegen kinderlast. Dit geheel van sociale verzekering, hoe belangrijk het ook kan zijn, kan echter in geen geval geassimileerd worden met het begrip sociale zekerheid. Inderdaad, om de arbeider te bevrijden van de nood, d.w.z. om hem een diep geworteld gevoel van bestaanszekerheid te bezorgen, moet hem daarnaast, en ik zou wel zeggen in de eerste plaats, de waarborg gegeven worden dat hij in elk geval zijn arbeidskracht zal kunnen aanwenden. Enerzijds, moet dus de volledige tewerkstelling verwezenlijkt worden, en, anderzijds, moeten de factoren, die zijn fysische integriteit zouden kunnen aantasten, uitgeschakeld worden. En,

in een aldus breed opgevat begrip van sociale zekerheid, vindt de actie ter voorkoming van de arbeidsongevallen ongetwijfeld haar plaats.»

Betekenis en gevolgen van de wet van 1903

Dan schetst M. Deprez het ontstaan, de betekenis en de gevolgen van de wet van 24 december 1903 betreffende de herstelling der schade voortvloeiend uit de arbeidsongevallen.

« Ten gevolge van de industriële revolutie, die begonnen is in de XIXe eeuw en die nog altijd doorgaat, is de arbeidersmassa numeriek in enorme mate uitgegroeid.

» Maar, door de aanwending van de machines, stegen ook tegelijkertijd de arbeidsongevallen, én in aantal, én in graad van ernst. Het verhaal van de arbeiders om het herstel van de schade die voortvloeide uit de arbeidsongevallen te verkrijgen, was praktisch onbestaande omdat zij, in het kader van de geldende civielrechtelijke regelen, telkens moesten bewijzen dat hun werkgever een fout begaan had en, daarenboven, dat er een oorzakelijk verband bestond tussen de begane fout en de door hen geleden schade. De ellende waarin de arbeiders in de XIXe eeuw gedompeld waren ten gevolge van de arbeidsongevallen, had voor gevolg dat theorieën naar voren gebracht werden om de verantwoordelijkheid van de werkgever in het kader van de bestaande civielrechtelijke regelen uit te breiden. Zonder resultaat echter. En het is eerst met de wet van 1903 dat in de toestand van de arbeiders een grondige verandering werd gebracht.

» Deze wet legt, inderdaad, de verantwoordelijkheid van de werkgever vast zonder dat de arbeider enige fout in hoofde van zijn werkgever dient te bewijzen en deze verantwoordelijkheid is gebaseerd op het begrip dat degene die een arbeidscomplex, een onderneming, opricht en in werking stelt tegelijkertijd risico's doet ontstaan en dat hij voor die risico's verantwoordelijkheid moet dragen. De wet van 1903 doorbreekt aldus — en dat is, op dit gebied, haar zeer grote verdienste — het civielrechtelijke kader waarin het schadeherstel vroeger moest gevorderd worden en is op die wijze van een buitengewone draagwijdte geweest. Maar de uitbreiding van de patronale verantwoordelijkheid was streng beperkt: de schadeherstelling gebeurde op forfaitaire grondslag en de arbeider, het slachtoffer van het ongeval, moest, ten gevolge van het principe van het beroepsrisico, zelf een deel van de schade dragen. Bovendien, hebben de werkgevers, om zich te immuniseren tegen het gevaar dat de wet van 1903 voor hen betekende, verzekeringscontracten afgesloten, kregen zij een gevoel van veiligheid, van zekerheid door het feit dat de geldelijke verantwoordelijkheid wegviel en dat zij, derhalve, niet allen de noodzakelijkheid meer voelden om maatregelen te treffen ten einde arbeidsongevallen te voorkomen.»

Het aantal ongevallen bleef stijgen

« Aldus, kan de wet op de arbeidsongevallen, ofschoon zij behoort tot het domein van de sociale zekerheid in deze zin dat zij vervangingstoelagen geeft aan degenen die, hetzij tijdelijk, hetzij definitief, arbeidsongeschikt worden, niet gerekend worden tot de wetten die de arbeidsveiligheid gestimuleerd hebben. Trouwens, dat kan statistisch bewezen worden.»

Ongetwijfeld hebben de statistieken maar een relatieve waarde, en M. Deprez wijst hierop. Maar, er steekt in zekere cijfers een zekere onbetwistbare waarde.

« Het is opvallend dat, wanneer in 1895, ongeveer 75.000 arbeidsongevallen geëregistreerd werden, dat aantal 99.000 bedroeg in 1910, 238.000 in 1931, 298.000 in 1947 en volgens de laatste statistieken van 1952 niet minder dan 375.000 arbeidsongevallen in de loop van dit jaar voorkwamen.»

Felicities voor de Maatschappij

Vervolgens spreekt M. Deprez over de reacties tegen de gestadige stijging der arbeidsongevallen

en feliciteert hij de Maatschappij voor haar verwezenlijkingen op dit gebied.

« Wat heeft men dan gedaan, vraagt hij? Men heeft veiligheidsmaatregelen voorgeschreven die moesten toegepast worden door de werkgevers en men heeft de administratie ingezet om daarnaast ook de werkgevers te overtuigen dat zij er belang bij hadden om de arbeidsongevallen te voorkomen. Dat heeft, zoals blijkt uit de statistiek die ik daar juist gegeven heb, niet dadelijk een merkbaar resultaat gegeven. Trouwens, ook voor de N.M.B.S. blijkt, sinds 1934, uit de statistieken dat er een bestendige stijging geweest is van arbeidsongevallen, niet omdat de N.M.B.S. zich aan haar problemen niet geïnteresseerd heeft, maar om allerlei redenen waarvan de oorzaken bondig, maar zeer duidelijk, aangeduid werden in het lustrumverslag van 1958. Datzelfde verslag heeft trouwens aangewezen welke middelen aangewend werden en welke resultaten bekomen werden in de strijd tegen de arbeidsongevallen. Deze middelen, die van technische, collectieve en individuele aard waren, die daarenboven betrekking hadden op de opleiding en de vorming van het personeel, hebben ontegensprekelijk gunstige resultaten afgeworpen waarop de Maatschappij en al haar personeelsleden terecht fier mogen zijn. Inderdaad blijkt uit de statistieken dat het aantal arbeidsongevallen in 1958 teruggevallen was op een peil dat lager lag dan in 1934.»

De inspanningen moeten onverpoosd voortgezet worden

Tenslotte, drukt spreker erop dat de inspanningen om tot meer arbeidsveiligheid te komen, die de laatste zes jaar door onze comités en door onze afgevaardigden voor de veiligheid geleverd werden, onverpoosd moeten voortgezet worden, wil men, op dit gebied, geen achteruitgang boeken.

« Men mag, inderdaad, voorzien, zegt hij, dat, ten gevolge van de toepassing van allerlei nieuwe en steeds meer gediversifieerde industriële technieken, nieuwe en talrijke gevaren zullen ontstaan. Het is onmogelijk om al de geschapen risico's te ondervangen door het voorschrijven van reglementen. Reglementen kunnen niets anders doen dan algemene richtlijnen geven. Maar, het zijn de comités en de afgevaardigden voor de veiligheid die deze algemene geldende regelen zullen dienen aan te passen aan de particulariteiten van elke exploitatie, van elke werkzettel, van elk werk. Ik geloof dat de afgevaardigden voor de veiligheid in die taak, in dat aanpassen van de algemene regelen, kunnen slagen wanneer zij zich daarvoor inspannen. En zij kunnen daar des te beter in slagen, omdat het probleem van de arbeidsveiligheid een van die problemen is waarbij het belang van de verschillende partijen die er in betrokken zijn samenvalt. Het belang, enerzijds, van de arbeider vereist dat hij zijn arbeidsgeschiktheid, zijn fysieke integriteit, dat wil zeggen, zijn enig kapitaal, op elk ogenblik zou kunnen behouden. Het belang van de Maatschappij bestaat er, anderzijds, ongetwijfeld in dat zij op elk ogenblik zou kunnen rekenen op een fysisch volledig in orde zijnd personeel en tegelijkertijd dat zij daardoor de financiële last die voortvloeit uit de arbeidsongevallen zou zien vermindern. En, tenslotte, is het ongetwijfeld van moreel belang voor de gemeenschap dat zij kan rekenen op een valide, op een fysisch gezonde, een arbeidsgeschikte bevolking die in een verhoogde veiligheid een toegenomen arbeidsvreugde zou kunnen vinden.»

M. Herbiet, bariton.

M. Vermeersch, baszanger.